

nosti (§ 778 obč. zák.), nebo když, jako v projednávaném případě, jmenovaný dědic nenastoupí (§ 726 obč. zák.). Proto nemá významu, snaží-li se pozůstalostní soud odůvodniti, že jen tehdy by projednání pozůstalosti dle dv. dekretu ze dne 27. listopadu 1807, čís. 828 sb. z. s. odpovídalo vůli zůstavitelově, kdyby byl zemřel bez závěti. Zůstavitel byl zajisté k poslednímu pořízování úplně způsobilým a když přes to své příbuzné neustanovil v závěti za dědice, nemůže se tvrditi, že, odpadl-li jiný dědic, jehož v závěti povolal, jsou dle předpokládané vůle zůstavitelovy jen jeho příbuzní povoláni k tomu, aby ostatní opatření zůstavitelova v jeho poslední vůli splnili. Ostatní nařízení zůstavitelovy závěti mohou a musí splniti též podmínky, kteří jsou v tomto případě k pozůstalosti povoláni dle zvláštní zákonné posloupnosti a nevadí, že snad i způsob, jakým pozůstalosti nabývají, liší se od pravidelných způsobů nabytí dědictví, nebo že snad budou plniti též odkazy sami sobě. Právo na takové odkazy mají, protože jest jimi zároveň zákonem přímo uloženo za povinnost, by ostatní vůli zůstavitelovu splnili, tedy také sobě samým přední odkazy (§ 648 obč. zák.). Jistě nebude se nikdo nad tím pozastavovati, kdyby odkazovníci, nastupující dle §u 726 obč. zák. v dědictví i po odpadnutí zákonných dědiců, měli sami sobě odnésti odkazy, nařízené v poslední vůli zůstavitelově. Dovolací stížnost byla shledána odůvodněnou a proto bylo dle §u 16 pat. o nesp. řízení pro zřejmou nezákonnost změnění usnesení nižších soudů a rozhodnutí tak, jak shora uvedeno. Komu má právem přírůsteku připadnouti uvolněná třetina pro chudé, o tom jest teprv rozhodnutí prvnímu soudu.

Čís. 6216.

K účinnosti rozsudku pro uznání již prohlášením jeho v přítomnosti obou stran se vyhledává, by aspoň výrok rozsudkový byl úplně prohlášen. Není-li tomu tak, jmenovitě neobsahuje-li výroku o útratách sporu, nastává jeho účinnost teprve doručením rozsudku.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1926, R I 685/26.)

Při prohlášení rozsudku pro uznání zažalované pohledávky žalovaným uložil s o u d p r v é s t o l i c e žalobci, by zaplatil zažalované útraty, jichž určení si vyhradil. Rozsudek, přiznávající žalobci zažalovanou pohledávku a žalovanému útraty, byl žalovanému doručen dne 5. května 1926. Dne 10. května 1926 podal žalobce exekuční návrh ku vydobytí zažalované pohledávky. Dne 11. května 1926 s o u d p r v é s t o l i c e exekuci povolil. Dne 15. května 1926 žalovaný zaplatil pohledávku, sraziv si prisouzené útraty. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud odůvodnil své rozhodnutí tím, že v tomto případě nemá místa předpis §u 416 třetí odstavec c. ř. s., protože žalovaná strana sice uznala žalobní nárok, avšak nebylo rozsudkem uznáno dle žalobní žádosti. Naproti tomu domnívá se stěžovatel, že v §u 416 třetí odstavec c. ř. s. nečiní se rozdíl mezi rozsudky, kteréž vyhovují úplně žalobě, a rozsudky, jež vyhovují žalobní prosbě jen částečně, takže i při

částečném rozsudku, jenž byl v přítomnosti obou stran prohlášen, nastává účinnost již prohlášením rozsudku co do uznaného dílu žalobní žádosti. V tomto případě však, jak míní dále stěžovatel, nelze ani mluvíti o dílčím rozsudku, protože celá zažalovaná pohledávka byla uznána a rozsudek zavazuje žalovanou pozůstalost k zaplacení této pohledávky. Poněvadž pak soud si vyhradil při prohlášení rozsudku rozhodnutí o útratách, nutno prý celý rozsudek rozdělit ve dva díly. První díl ohledně hlavní pohledávky jest prý účinným již prohlášením rozsudku, druhý ohledně útrat od jeho doručení, ale poněvadž žalobce, vycházející druhé straně vstříc, odrazil již v exekučním návrhu později ustanovené a jemu uložené útraty sporu od uznané pohledávky, ačkoli rozhodnutí o útratách nebylo ještě v právní moci, usuzuje stěžovatel, že byl oprávněn k exekuci, když lhůta k plnění, počítaná od prohlášení rozsudku již uplynula. Nelze mu však v těchto názorech přisvědčiti. Rozsudek nabývá ovšem, byl-li prohlášen následkem uznání v přítomnosti obou stran, dle Šu 416 třetí odstavec c. ř. s. účinnosti již prohlášením a doručuje se stranám toliko k jejich žádosti. Aby však tato účinnost nastala, vyžaduje se, by aspoň výrok rozsudkový byl plně prohlášen. Tomu však není tak, neobsahuje-li vše, co se žalobci přisuzuje a co se nepřisuzuje, zejména také neobsahuje-li výroku o výši útrat sporu. Účinnost rozsudku je v takovém případě odsunuta až do doby, kdy rozsudek byl doručen. Jest vyloučena taková kombinace, že by rozsudek byl účinným ohledně hlavní věci již prohlášením, ohledně útrat až po doručení rozsudku. (Srv. Neumann, komentář k civilnímu řádu soudnímu, vydání z r. 1915 sv. II. str. 1357—1358.). V případě, o němž jde, jest to tím více vyloučeno, poněvadž rozsudek byl v přítomnosti obou stran prohlášen tak, že žalovaná pozůstalost jest povinna zaplatiti žalobci zažalovaných 530 Kč s 5% úroky ve 14 dnech pod exekucí, že však naproti tomu má žalobce v téže lhůtě a s týmiž následky nahraditi žalované straně útraty sporu, jak budou teprv ustanoveny. Žalovaná strana tedy v době prohlášení rozsudku nevěděla vůbec, kolik činí útraty, jež jí měl žalobce dle Šu 45 c. ř. s. nahraditi, a nevěděla tedy, kolik bude jí zaplatiti žalobci z hlavní pohledávky. Nelze tedy sdíleti názor, že v takovém případě i vůči žalované straně nastala účinnost rozsudku již jeho prohlášením. Naopak účinnost celého rozsudku dlužno předpokládati teprv doručením rozsudku, v němž také byly ustanoveny již útraty sporu, kteréž byly žalované straně přisouzeny, a poněvadž doručení rozsudku se stalo dne 5. května 1926, uplynula lhůta k plnění až dne 19. května 1926. Žalovaná strana však zaplatila rozsudečnou pohledávku po srážce útrat již dne 15. května 1926, čemuž se v dovolacím rekursu nijak neodporuje, byl tedy exekuční návrh žalobcův podaný dne 10. května 1926 a vyřízený 11. května 1926 předčasným.

Čís. 6217.

Nelze obnoviti projednání pozůstalosti již odevzdané vzhledem k tvrzení dědiců, že při místopřísežném seznání byla udána pozůstalost neúplně.

(Rozh. ze dne 24. srpna 1926, R II 217/26.)